

Mor el pare del comissari Montalbano

Ens ha deixat Andrea Camilleri, un dels autors de novel·la policíaca més apreciats

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS

MATARÓ

David Bote

“La meva batalla és contra la desigualtat”

188850-11470709

api

BiG

SERVEIS IMMOBILIARIS

C/ Montserrat, 41 · 08302 Mataró
Tel. 93 741 00 44
www.bigimmobles.com

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIJOUS • 18 de juliol del 2019. Any XLIV. Núm. 15062 - AVUI / Any XLI. Núm. 13932 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P8,9

El Parlament investigarà el CNI pel 17-A

INDIGNACIÓ • L'escàndol revifa la comissió d'investigació dels atemptats, que posarà els ulls en els serveis secrets espanyols

EUROPA-MÓN

P18,19

Merkel, en primer terme, i darrere seu, Ursula von der Leyen i Annegret Kramp-Karrenbauer ■ EFE

Merkel marca el pas

Als seus 65 anys, la cancellera té relleus a mida a la CE i al govern

Nacional

P10

Torra aposta pel no a la investidura de Sánchez

JxCat i ERC, que no és partidària del bloqueig, decidiran demà el seu vot

Nacional

P16

Recurs a la sentència de les begudes ensucrades

La Generalitat considera que l'impost no està suspès i s'ha de continuar pagant

Europa - Món

P19

La Comissió Europea investiga Amazon

Sospita que la firma s'aprofita de les dades de les empreses que la utilitzen

L'ESPORTIU

Natació artística

Ona Carbonell engrandeix la seva llegenda

Vine al Pallars Jussà,
365 dies l'any

www.pallarsjussa.net

www.viujussa.cat

LES SÈRIES. Per la mare de Déu d'Agost, a les set ja és fosc / La regla dels cinc segons / Els camaleons adopten el color del fons P6-7

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jofre Llombart

Fins aviat

Estimats lectors: després d'uns quants anys col·laborant amb El Punt Avui, he decidit que la que esteu llegint ara sigui l'última columna que escric durant un temps indefinit. Passades unes setmanes d'adaptació al càrrec, a partir de la setmana vinent seré sotsdirector de RAC1 a tots els efectes. És una tasca que es presenta apassionant, il·lusiónant, però també molt absorbent. Per això he resolt fer un pas al costat pel que fa a les col·laboracions en altres mitjans escrits. Soc una persona absolutament privilegiada perquè amb els temps que corren puc dir que ningú de la meua empresa ni ningú d'El Punt Avui m'ha convidat a prendre aquesta decisió, sinó que és exclusivament meua. I ja que hi som, vull aprofitar aquestes darreres línies per agrair el tracte que he rebut en aquest diari per part de tots els actors implicats: des del seu director, Xevi Xirgo, fins a l'últim dels correctors lingüístics, que tanta cura tenen d'aquesta nostra preuada

Vull aprofitar aquestes darreres línies per agrair el tracte que he rebut en aquest diari per part de tots els actors implicats

llengua amb la qual ens diem "gràcies". L'enmig d'ells, evidentment, tota la bona gent de la secció d'Opinió, amb el Toni Brosa al capdavant. Queda rar subratllar les obvietats, però avui dia mai és sobrer: haig de dir que ni uns ni altres mai m'han censurat ni un sol mot, ni una línia, cap titular, ni cap tema opinat. I si jo feia els deures, és a dir, em limitava a l'espai assignat, no calia cap tasca d'edició. Si –per contra– no feia aquests deures, abans de retallar ells, em trucaven per preguntar-me per on volia podar: a aquesta exquisidesa arriba la llibertat d'expressió en aquest diari. Deixar d'escriure i deixar d'escriure a El Punt Avui em fa una pena de la mida de tres vegueries, però també penso que és el que ara toca. Espero que ho entengueu amb la mateixa generositat amb què ho han fet en Xirgo, en Brosa i companyia. Moltes gràcies a tothom i llarga vida a El Punt Avui. Tan llarga que ens permeti, si així ho volen els seus responsables, que reprenguem aquesta història d'amistat si algun dia els nostres camins es tornen a creuar. Fins aviat.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Vigència de La Trinca

Em van trucar de la revista *Enderrock*. Fa cinquanta anys que La Trinca va treure el primer disc i em volien preguntar les tres cançons que prefereixo del seu repertori. Vaig estar a punt de dir-los que em truquessin més tard perquè m'ho havia de rumiar, i em van sortir totes tres seguides i sense vacil·lar: *La Trinca*, *El pelegrí* i *La dansa del sabre*. Totes amb una història personal. Un any vaig anar a la fira d'atraccions, i als cotxes de xoc vaig sentir a tot volum pels altaveus uns que cantaven: "Au, vinga, vinga, arriba la Trinca per salvar la humanitat..." La fira era un lloc monogràficament castellanitzat, des que els Putxinellis Didó havien renunciat a seguir-hi plantant el teatret. El Tren de la Bruixa havia catalanitzat el nom de l'atracció, però l'idioma de la fira, als altaveus i entre el personal, era el castellà. En dies successius em vaig acostar als cotxes de xoc, que es deien Lupotto. Anaven repetint la cançó: "La tia Maria, codonys collia..." Codonys! No me'n sabia avenir. Qui eren aquells que cantaven?

Quan feia el servei dormia en una

“La dansa del sabre’ és la millor cançó, segons la revista ‘Enderrock’

habitació per a mi sol. Avantatges de ser furrier. Als vespres, després de la retreta, entrava a veure'm un noi de Sallent que es deia Ramon Pujol Saldoni. No venia cada vespre però cada vespre que venia em cantava *El pelegrí*, a ritme d'unes percussions amb els artells a la fullola d'un armari. No em va dir que la cançó fos de La Trinca però era clar que era de La Trinca. La insistència va fer que la memoritzés. Fent el servei es va morir Franco.

Sis anys més tard, *La dansa del sabre* va ser el lenitiu a les angúnies que havíem passat la nit del cop d'estat de Tejero: "Mama, mama, por..." No para-

va de "punxar-la" al tocadiscos. Anava a casa els pares, i hi sonava tota l'estona. Les "meves" tres cançons de La Trinca han estat sempre reiteradament escoltades per un motiu o altre, o potser sempre pel mateix...

Els vaig veure actuar només una vegada, a l'envelat de Canyamars, un poblet que no arriba a municipi del Maresme. La Trinca va pujar a tots els escenaris. "Alegria, que és festa major..."

Un dia vaig sentir dir que cantarien en castellà. Ho vaig comunicar a l'amic Jaume i va reaccionar com jo: "És impossible, t'han enganyat, sempre t'ho creus tot." Van cantar en castellà i el meu interès pel grup va declinar. Era com tornar a la fira amb absència seva o a la caserna que en Ramon Pujol Saldoni catalanitzava, com si el pare o els germans em parlessin en castellà. Però el record dels bons temps es manté. La vigència? *La dansa del sabre* ha estat la cançó més votada entre els enquestats per *Enderrock*. Per mi que les pallisses del primer d'octubre del 2017 hi tenen a veure. "Tranquil, Jordi, tranquil, que és la Guàrdia Civil..." "El rei, ves quin remei..."

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/bliblf>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat

Negligència o...

Pocs dies després dels brutals atemptats de Barcelona i Cambrils de l'agost de l'any passat, que van costar la vida a quinze persones, es va saber que l'ideòleg de l'operació, l'imam de Ripoll, Abdelbaki Es-Satty, havia estat confident del Centro Nacional de Inteligencia (CNI), els serveis secrets espanyols. De fet, el que es va saber és que tot el que envoltava aquest imam, el pas per la presó per tràfic de drogues, que la policia espanyola decidís que no era un objectiu prioritari i se centrés en altres imams d'oratoris catalans, etcètera, era estrany. Des de llavors, les incògnites respecte a aquest cas són moltes. A mi, la que més m'intriga és com van arribar a Alcanar materials per fer bombes que s'usaven només en la guerra a Síria... materials que les diferents agències de seguretat del món tenen el màxim de controlats si surten de zona de guerra. Però tornem a Es-Satty. Aquests dies,

“L'Estat espanyol és el primer interessat a aclarir com es va arribar fins al 17-A

el diari Público està publicant només revelacions que posarien en evidència que la relació entre l'imam de Ripoll i el CNI era molt més estreta del que pensàvem i, encara més greu, que es va allargar en el temps fins... als mateixos atemptats.

És obvi que infiltrar algú en una organització criminal del tipus que sigui no és fàcil. Si és de la màfia, l'infiltrat ha d'actuar com a mafiós, si l'infiltra-

va a ETA o l'IRA havia de preparar cotxes bomba, i si ho feia en una organització gihadista havia d'anar fins al final. El CNI cercava un peix més gros i per això li va ordenar continuar? L'atemptat de les Rambles i el de Cambrils no eren pas els que planejaven. Haurien intervingut just abans dels atemptats? O Es-Satty era, per entendre'ns, un agent doble i se'ls en va anar de les mans? O, simplement, els serveis d'intel·ligència espanyols van ser negligents? Per l'atemptat de l'11-M la policia espanyola tenia gravacions en què els terroristes explicaven què volien fer. Però ho explicaven en àrab. I les converses no es van traduir mai. L'Estat espanyol és el primer interessat a aclarir tot el que va passar l'agost de fa dos anys perquè, en cas contrari, l'imaginari col·lectiu dirà, d'aquí a uns anys, que aquest va ser un atemptat de falsa bandera per aturar l'1-O. Sigui això cert o no.

De reüll Anna Balcells Inquietant

Davant d'un cas d'assassinat que se li presenta, el comissari Montalbano, la criatura del malaguanyat Andrea Camilleri, té la certesa que és la "vella màfia" qui ha comès el crim. Ho sap perquè aquesta banda, diu, és "mestra de la semiologia" i "s'explica" a través de senyals. Així, continua Montalbano, si el cadàver té una pedra a la boca, ha estat mort perquè ha parlat massa; si li han amputat les mans és perquè l'han enxampat robant; si li han posat les sabates sobre el pit és perquè "se'ns volia escapar"; si li han arrencat els ulls és perquè

El silenci oficial sobre el 17-A alimenta dubtes i sospites

"no es volia rendir a l'evidència"... En política, per sort, no hem de recórrer a codis sinistres com aquests per intentar desxifrar enigmes. Ara, per exemple, tenim la incertesa sobre la investidura de Pedro Sánchez, que ens té ocupats i entretinguts. Per uns, el líder del PSOE es limita a fer teatre, a simular

discrepància amb un aliat, Podem, amb qui ja tindria tancat un pacte de govern. Per altres, en canvi, els atacs a Iglesias formen part d'una maniobra de pressió a la dreta fomentada per l'Íbex 35 perquè deslliuri Sánchez d'hipoteques podemites i independentistes. Aviat veurem el sentit de les diverses estratègies. Mentrestant, el serial de la investidura serveix també per distreure l'atenció sobre les explosives revelacions de Público sobre el seguiment dels serveis secrets a la cèl·lula terrorista del 17-A. El silenci oficial alimenta les sospites. I el dubte, ja se sap, és molt inquietant.

Les cares de la notícia

EXVICEPRESIDENTA DEL GOVERN

Soraya Sáenz Vergonya i silenci

A la que era màxima responsable del servei secret d'intel·ligència espanyol cal atribuir la responsabilitat de l'escàndol majúscul que s'està revelant en relació amb els atemptats de Barcelona i Cambrils del 17 d'agost del 2017. Una vergonya que ha tingut el silenci còmplice del PP, el PSOE i Cs.

PRESIDENTA DE L'ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

Elisenda Paluzie Una carta oportuna

Atesa la percepció de desconcert d'una part de la base de l'independentisme, és d'agrair l'extensa carta que la presidenta de l'ANC va dirigir als independentistes en l'edició d'ahir d'aquest diari, en la qual no falta l'autocrítica i la crida a mantenir la mobilització, especialment en la Diada.

CODIRECTOR DEL SÓNAR

Sergi Caballero El Sónar està viu

És una molt bona notícia que els organitzadors del Sónar hagin pogut remuntar la crisi més gran que han tingut mai, segons les seves pròpies paraules, i que el festival es pugui celebrar. El legítim dret de vaga d'uns muntadors no hauria d'haver posat en perill aquest gran esdeveniment.

EDITORIAL

Imposicions i equilibris europeus

Embolcada amb la solemnitat habitual dels discursos de l'europèisme institucional, l'elecció de la nova presidenta de la Comissió Europea, l'alemanya Ursula Von der Leyen, és més una victòria de la imposició dels estats que no pas del dret al sufragi dels ciutadans que van acudir a les eleccions. El gest d'alleujament amb què la candidata va rebre el resultat de la votació final al Parlament Europeu és una imatge que resumeix molt bé les dificultats a l'hora de buscar unes aliances que ara tocarà compensar amb la repartició de càrrecs. I en això, desgraciadament, la Unió Europea ens ha tornat a demostrar que continua presonera de la vella política. Vella i conservadora, perquè més enllà del fet positiu que una dona presideixi l'executiu comunitari, el que compta és que el Partit Popular Europeu manté el control al capdavant de la totpoderosa Comissió.

No és cap consol que Von der Leyen representi el sector més obert dels populars, partidària de millorar el salari mínim o de la imposició de quotes femenines en les cúpules de les grans corporacions. Tampoc que posés l'accent en la lluita pel medi ambient i per la justícia social en els seus discursos com a candidata, sens dubte una picada d'ullet per aconseguir el suport dels socialdemòcrates. Compaginar aquest suport amb el que també ha rebut de la ultradreta polonesa i hongaresa l'obligarà a un complicat funambulisme programàtic. De moment, s'ha estrenat en el càrrec ensopegant amb la qüestió catalana, amb l'exigència de buscar una solució política expressada pel president de l'Aliança Lliure Europea, l'escolès Alyn Smith, i amb la constatació que el Parlament Europeu té tres escons buits per culpa de la intransigència d'un estat soci.

Tal dia
com
avui fa...

1 any Operació el Prat
L'Estat coordina totes les administracions presents a l'aeroport del Prat per intentar evitar un desastre com el de l'any passat.

10 anys Catalanofòbia
La presidenta de la Comunitat de Madrid i líder del Partit Popular, Esperanza Aguirre, ressuscita velles ferides atiant la catalanofòbia.

20 anys PP de Catalunya
El ministre d'Indústria i portaveu del PP, Josep Piqué, afirma: "El PP a Catalunya ha de ser percebut com el PP de Catalunya."

Full de ruta

Ferran Espada

Clavegueres del 17-A

El 17 d'agost del 2017 una cèl·lula terrorista ataca la Rambla de Barcelona i hores després Cambrils. Assassinen 15 persones i provoquen desenes de ferits. Una extensa informació del diari Público acaba de confirmar que el cervell de l'operació, l'imam de Ripoll, Abdelbaki es Satty, va treballar com a informador per al CNI fins al mateix dia de la seva mort. I les preguntes suren: quines són les implicacions dels serveis secrets espanyols en el brutal atemptat? Si tenien perfectament identificats els membres de la cèl·lula terrorista, seguien els seus moviments i els escoltaven les comunicacions, per què no els van detenir i van evitar l'atemptat? Resulta evident que sabien de l'existència de la casa taller de bombes d'Alcanar. El seu imam confident hi residia. Per què no es va reaccionar ni tan sols en el moment que el xalet canareu va volar per l'aire la nit abans dels atemptats? Era un indicatiu més que evident de la perillositat d'uns personatges perfectament identificats i localitzats. No podem oblidar com es va posar els Mossos en una diana mediàtica amb informacions fosques sobre si la policia catalana havia rebut un avís o no un avís de la imminència d'un atemptat. Caram! Aquells mitjans que especulaven sobre això callen ara sobre el fet que les forces policials espanyoles tenien més que un avís difús. Coneixien tots els detalls de la cèl·lula terrorista. No soc pas partidari de les teories conspiranoïdes. Però el silenci mediàtic fora de Catalunya, el vet polític del PSOE, el PP i Cs a qualsevol investigació d'aquests fets i la inacció de les forces policials i judicials, no només són lamentables, sinó que obren la porta a qualsevol hipòtesi. La ciutadania en general, però sobretot les víctimes, es mereixen explicacions. Perquè seria molt greu arribar a la conclusió que estem davant una branca més d'aquesta extensa claveguera de l'Estat que aquest cop va anar massa lluny. Mentrestant, el conseller d'Interior que va afrontar l'atemptat, Quim Forn, és a la presó. I el màxim comandament dels Mossos que van neutralitzar l'escamot de la mort, el major Traperó, juntament amb la seva cúpula policial, estan processats. Escàndol i vergonya són paraules suaus per definir tot aquest afer. La degradació d'un estat que actua d'aquesta manera és total. I els ciutadans en pagarem les conseqüències. Independentistes o no.

Tribuna

Xavier Serra.

Creativitat a Praga

Tinc molta sort: he pogut ser uns dies a Praga, però no "de turista" sinó "per aprendre". Els cursos Erasmus+ per al professorat donen sentit al fet de bellugar-se: no s'hi va pas —a Oslo, Lisboa, Malta o París— per a un *dolce far niente* ni a fer *shopping* sinó per millorar la competència docent. Aquest juliol he après un munt en el curs *Encouraging creative thinking*, organitzat per ITC International. Praga, com la nostra Barcelona, està també envaïda pel turisme massiu i consumista, superficial: això pot ofegar-la una mica. És la quarta ciutat europea més visitada (8,5 milions de forasters): Londres, París i Roma en són les altres. Això no sembla tenir cap solució fàcil ni amable. Praga, amb 1,3 milions de residents (el doble si comptem l'àrea metropolitana), és la 14a ciutat més gran de la Unió Europea: capital històrica de Bohèmia, residència principal de diversos emperadors d'Europa (com ara Carles IV, al s. XIV), ciutat destacada per als Habsburg i vinculada a força reformes religioses i revolucions. Vaig gaudir visitant el convent de Santa Ag-

nès de Bohèmia (una dona del s. XIII, canonitzada només el 1989), on s'ha instal·lat el Museu d'Art Medieval. Aquests edificis són els primers d'estil gòtic de tot Bohèmia, plens d'objectes encisadors i amb pocs "turistes": imagino que s'amunionaven a altres llocs de la ciutat. Un altre punt que em va interessar va ser el Clementinum, seu —fins fa no gaire— de les principals biblioteques del país. Suposa el segon complex d'edificis més extens de Praga (uns 20.000 m²), majoritàriament d'estil barroc. Havia començat al s. XI amb una petita capella, sent després un convent dominicà i, des de 1556, un rellevant col·legi jesuïta. Al s. XVII es va fondre amb la Universitat Carolina i el 1773 s'hi va crear un observatori astronòmic i meteorològic i una biblioteca, visitables, inoblidables. Hi conserven força elements relacionats amb Tycho Brahe i Comenius, per exemple. Sempre m'impresionen aquests detalls. Praga va ser, des de principis del XVII, el centre astronòmic del món: hi va anar a treballar el millor observador, Tycho Brahe (que descansa definitivament a l'església de Tyn), que

hi va convidar el millor teòric: Johannes Kepler (va escriure-hi la seva *Astronomia nova*). L'excèntric emperador Rodolf II d'Habsburg —resident al castell de Praga fins a la seva mort, el 1612— hi té força a veure, ja que va promoure l'alquímia, l'astrologia, els autòmats i rellotges, els enginyers i també els nostres astrònoms. Aquesta tradició científica —que fa de connexió entre Copèrnic i Galileu— va tenir continuïtat: no sé jo si, sense ells, hauria triomfat la revolució científica. De fet, Praga ens parla d'innovació, de creativitat, de pensament. Recomano que els docents ens formem també més enllà dels llibres de la nostra terra i llengua pròpies: això obre la ment. En concret, el pensament creatiu —que era l'objecte de la meua estada— és una habilitat docent clau i una actitud metodològica imprescindible: fomentar la imaginació, provocar l'espontaneïtat i el gaudi a la vida quotidiana. Praga ens parla. L'educació no és ni un joc ni un *hobby*, és una responsabilitat. I Erasmus+ no és una "agència de viatges", és créixer i formar-se: ho assumim? En parlem millor?

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Vehicles de motor

■ Un patinet elèctric és un vehicle propulsat per un motor de pes aproximat de 10 kilos, que pot suportar el pes d'una persona de 80 kilos a una velocitat de fins a 40 km/h. És a dir, una força de xoc impressionant que podria arribar a matar el seu conductor si s'estavellés contra una paret. I, evidentment, fer molt de mal si atropella un vianant. És clar, doncs, que aquests tipus de vehicles s'han de regular, matricular, assegurar i, sobretot, s'ha de decidir per on han de circular, si per la calçada com la resta de vehicles de motor o si pel carril bici, com fan alguns. Dic "alguns" perquè la majoria circulen perillosament per les voreres dels vianants. Concretament i com a exemple, en el tram de l'avinguda Meridiana entre les estacions de metro de Sagrera i Fabra i Puig banda muntanya, i a pesar d'existir carril bi-

ci perfectament senyalitzat, circulen per la vorera esquivant vianants, fins ara amb pocs incidents, a part d'ensurts i algun cop i alguna caiguda de poca importància. Si no passa res més greu és perquè els veïns, al sortir de l'escala, mirem a esquerra i a dreta per precaució. El mateix al tornar a casa i, sobretot, cap al vespre al llençar les escombraries. N'estem farts. L'Ajuntament ha de prendre's el tema seriosament, abans d'haver de lamentar incidents greus.

DIONÍS LÓPEZ
Barcelona

'Delaguard'

■ Abans d'ahir en Cuyàs em va fer riure d'allò més amb el seu article; el titulava "El cambrer insistent". L'excusa de l'escrit era la salutació *delaguard*, que queda palès a l'escrit que els més joves no coneixen pas. Com tampoc

coneixen tantes i tantes paraules que ves a saber per què semblen en desús, però que temps enrere lluien d'allò més. El jovent ja no es comunica amb paraules potser? Ho fa a través de signes i paraules esmitjades i sense vocals, que fan que la nostra llengua s'empobreixi d'allò més; quina llàstima... Jo encara soc d'enraonar, de xiuxiuejar, d'aixoplugar-me si fa quatre gotes; de fer moixaines i manyagues, o amanyagar... I m'agrada afalagar a aquell o aquella que ho mereix. O dir-li a qui també ho mereix que és un lletraferit (que no és pas un insult!). I quan agafem el son n'hi ha que acloquem els ulls; i si cuinem mirem d'amorosir; i si estic molt cansat quedo baldat. Hi ha qui a l'amanida hi posa enciam, jo hi poso lletuga. No tot és soroll, hi ha qui fa enrenou. Aquells que ballen miren de no trepitjar, o potser miren de no calcigar la

parella de ball? I, sobretot, mireu de menjar festucs i no pas *pistatxus!* I que descansat que es queda un quan s'escarxofa al sofà! A reveure!

JOAN J. PORTELLA i CARDONA
Girona

Globus d'aigua

■ No hi ha cap mena de dubte que jugar amb globus plens d'aigua en els dies calorosos d'estiu és divertit per als petits i per als que no ho som tant. Ara bé, és una llàstima després veure els voltants de les fonts plenes de les restes dels globus rebentats. No és pas tan difícil, i alhora és una bona mostra de civisme, recollir el globus un cop ha quedat inservible i llençar-lo després a la paperera més propera. Els residus no s'escamparan per totes bandes i els parcs quedaran més nets. Tots hi guanyarem.

MAURICI CAPDET
Barcelona

La frase del dia

“Vivim en una democràcia impecable. El dret a l'autodeterminació no existeix, tampoc en la nostra”

Carmen Calvo, VICEPRESIDENTA DEL GOVERN ESPANYOL EN FUNCIONS

Tribuna

Julieta Piastro. Professora de pensament contemporani. Blanquerna. URL

La justícia criminal

Resulta difícil entendre que un llatinoamericà no es pronuncii a favor del dret d'autodeterminació dels pobles, o que no experimenti com a mínim certa simpatia amb la causa independentista de Catalunya. Perquè encara que sembli que queda lluny la nostra història colonial, la distància no és tanta quan es pateixen dia a dia les seves nefastes conseqüències. És innegable la forta presència de relacions de subordinació existents en les nostres societats llatinoamericanes en ple segle XXI, la discriminació quotidiana per raó d'ètnia i llengua que pateixen amplis sectors de la seva població i les desigualtats econòmiques que aquestes comporten. I és innegable també que és l'herència colonial la que ha perpetuat els llaços de domini i desigualtat en les seves formes més brutals o en alguns casos més subtils però no per això menys cruels. Una petita i valerosa mostra d'això és la pel·lícula *Roma*, d'Alfonso Cuarón. Probablement és per això que el seguiment de la transmissió en directe del judici als presos polítics catalans, a alguns llatinoamericans ens va remetre a les velles i perverses pràctiques colonials del dret i la justícia espanyoles, que sembla que no han canviat gaire. És important aclarir que a Llatinoamèrica la Transició espanyola va ser considerada exemplar i modèlica. No teníem cap mena de dubte que la mal anomenada per la rànica història oficial *madre patria* havia fet un interessant procés de transició cap a la democràcia, sustentat en un atractiu relat progressista d'esquerres. Però oh decepció!, ens vam equivocar, ens van enganyar, en la distància ens faltaven alguns fils de la història per adonar-nos que allò de girar full sense jutjar els responsables d'una dictadura criminal no podia conduir a una veritable democràcia. I per això, per a molts dels llatinoamericans que anys després vam triar viure a Barcelona, que votà-

vem PCC i llegíem el diari *El País*, descobrim les evidències del que hi havia darrere d'aquest procés, del que no havíem vist perquè s'havia ocultat o perquè no vam saber veure l'arbre genealògic del poder i la justícia, la indignació, la decepció i el desengany, ha estat demolidor.

'LA JUSTÍCIA CRIMINAL DEL SEGLE XVIII A MÈXIC' és el llibre de l'historiador estatunidenc Colin M. MacLachlan, en el qual realitza un estudi sobre l'exercici de la justícia espanyola en l'anomenada Nova Espanya. És una història que se centra en el Tribunal de La Acordada, creat el 1722 per controlar i dominar els amplis territoris sotmesos per la corona espanyola i al qual es va atorgar una àmplia competència en els territoris colonials. Aquesta recerca no només se centra en l'aprovació de la creació del tribunal, sinó que penetra en el funcionament real de la justícia encarregada de legitimar la dominació dels indis a qualsevol preu i l'anàlisis en profunditat. Els mètodes violents del primer jutge propietari i capità de La Acordada van imposar ràpidament l'ordre, els capturats eren executats i

“Analitza en profunditat el funcionament real de la justícia encarregada de legitimar la dominació dels indis a qualsevol preu

exposats per a escarment de tota la població. El nom del llibre ja indica que no es tractava de simples abusos sinó de processos criminals executats pels encarregats d'administrar la justícia espanyola. L'historiador contemporani García Marín assenyala com la coneguda manipulació del dret i, sobretot, del procediment judicial va passar a constituir un formidable instrument d'opressió. El 1778 el virrei Bucareli escriu que els veïns de la Villa de Orizaba es queixaven de les actuacions infringides als indis, perquè són mostra del desafecte i l'odi que els espanyols professen als indis i dels sinistres informes amb els quals han pervertit les seves inclinacions. Recordant tot això, no pretenc desresponsabilitzar els governs postcoloniais i contemporanis que han perpetuat les desigualtats i les injustícies, però crec que és molt important mostrar que els vells vicis, les velles pràctiques d'una justícia criminal, no es curen amb el temps. No és cert que amb el temps tot s'oblidi; per contra, si els processos històrics no s'elaboren, el mal creix i els vicis s'incrementen i perduren.

L'I D'OCTUBRE VA ACABAR DE TRECENAR, per a molts dels llatinoamericans que vivim a Catalunya, l'escassa credibilitat que podíem tenir cap a l'Estat espanyol. Aquella matinada plujosa en què participàvem amb emoció i commoció en la jornada més impressionant d'exercici democràtic d'una societat civil que hàgim vist o estudiat a les nostres vides, impactats per la violència i la insòlita repressió que exercien els cossos policíacs de l'Estat espanyol a l'Europa del segle XXI, vam renegar i maleir els vincles ferotges amb la *madre patria*. Vam plorar pel desengany, per la violència i pels nostres presos polítics. Perquè no fa falta ser català per experimentar la indignació i la ràbia davant de la farsa de la justícia criminal.

De set en set

Sara Muñoz

Ser o no ser còmplices

Es diu Javier Martínez. El seu fill va ser una de les quinze persones que van perdre la vida aquella maleïda tarda del 17 d'agost. Tenia tres anys. En Javier va decidir transformar un dolor tan cruel en una lluita permanent per tal que la mort del petit Xavi no fos en va. Va optar per fer tot el que estigués a les seves mans per evitar un patiment inhumà a altres persones. Va pensar que només trobaria sentit a la seva vida si aconseguia que s'arribés fins al final d'una investigació i, d'aquesta forma, evitar una altra barbàrie similar. En dos anys ha mirat als ulls de les més altes instàncies per

El PSOE, el PP i Cs bloquegen la investigació per esclarir l'atemptat de la Rambla

suplicar saber la veritat. A Madrid, l'han rebut representants de diferents forces polítiques i fins i tot el ministre Grande-Marlaska i el jutge que lidera el cas. De bones paraules se n'ha trobat per donar i per vendre. Els copets a l'esquena es compten per milers. Però a l'hora de la veritat el que ha vist és com el PSOE, el PP i Cs bloquegen una comissió d'investigació per esclarir els fets, també quina connexió tenia l'imam de Ripoll amb el CNI. El diari Público ha destapat que Es Satty va estar a sou dels serveis d'informació de l'Estat fins al dia de l'atemptat i que tenien intervinguts els mòbils d'alguns terroristes. El periodista no descarta que Es Satty enganyés el CNI, però hi ha massa elements que conviden a pensar que l'Estat s'hauria pogut anticipar i no ho va fer. No voler arribar fins al final de la investigació és ser còmplice de l'atemptat. Ja no hi val cap excusa. Ni tan sols les que ha anat sentint en Javier.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

El vot dels catalans a la investidura de Sánchez

Junts i ERC decidiran demà el sentit del vot, enmig d'algunes divisions

Crida a la prudència a la carretera aquest estiu

L'accidentalitat baixa, tot i que Interior alerta del perill de la droga en la conducció

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La comissió del 17-A posa els ulls en el CNI

FETS Cita la directora de l'ens i demana les compareixences de membres d'Interior
MÉS El president de la comissió i Barcelona i Alcanar reclamen transparència després de noves informacions de Público que reiteren que el CNI ja vigilava els terroristes
REACCIÓ Conillera demana confiança en totes les forces de seguretat

Emma Ansola
BARCELONA

Continua la polèmica i la indignació per les darreres informacions de Público, que ahir apuntaven un cop més que el Centro Nacional de Inteligencia (CNI) disposava d'informació i vigilava la cèl·lula terrorista que va atemptar a Barcelona i Cambrils fins i tot pocs dies abans que es produís la mort de setze persones i un centenar de ferits a les Rambles. Un atemptat que, a més a més, va acabar amb vuit membres de la cèl·lula morts, la majoria abatuts per agents dels Mossos —dos havien mort el 16 d'agost en l'explosió al xalet d'Alcanar on manipulaven els explosius, entre ells l'imam Es-Satty.

Als membres del govern encapçalats per Quim Torra, ahir es va afegir a demanar explicacions precisament l'Ajuntament d'Alcanar, on va tenir lloc l'explosió del xalet pocs dies abans de l'atemptat a les Rambles.

La comissió parlamentària de la cambra catalana que investiga els fets ha redoblat esforços arran de les noves informacions i el president de l'ens, Jordi Monell, es feia seves les informacions del diari per

denunciar la falta de transparència dels organismes de l'Estat que no van voler assistir a la comissió just fa una setmana. Per aquest motiu, des del Parlament s'ha tornat a citar els quinze compareixents que van rebutjar la compareixença, i se n'ha ampliat el nombre amb una nova petició perquè també hi assisteixi la nova directora del CNI, Pilar Esteban. La pròxima sessió tindrà lloc el dia 23 de juliol, i també hi participarà el periodista de Público i responsable de la informació, Carlos Bayo.

I és que, segons Munell, i a l'espera de les noves notícies que aporta aquest mitjà, es constata que l'imam Abdelbaki Es-Satty era un confident del CNI, una informació que, tot just fa dues setmanes, l'exsecretari d'estat de Seguretat José Antonio Nieto no va voler certificar durant la seva compareixença en la comissió parlamentària.

Nieto ho nega

L'exsecretari de Seguretat ha estat, de moment, l'únic membre dels aparells de l'Estat que va acceptar comparèixer en la comissió. Ho va fer per videoconferència, i durant la seva intervenció va ne-

gar aquesta relació. Sí que va explicar que des que els cossos de seguretat es van adonar que darrere moltes cèl·lules terroristes hi ha grups dedicats al crim organitzat, treballen i intenten entrar en contacte amb persones que han comès aquests delictes per tal d'obrir camí en l'interior dels grups terroristes.

Confident? Informador?

Aquest seria un dels motius pels quals membres del CNI, de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional van visitar fins a dues vegades Es-Satty durant la seva estada a la presó de Castelló per un delictes relacionat amb el tràfic de droga. Aquesta és, de moment, l'única informació verificada. Es desconeix, però, si ellavors imam de Ripoll s'hauria convertit en un informador del centre d'intel·ligència i si alguna vegada va arribar a passar informació o va entrar en contacte amb les forces de seguretat. També se sap que, en haver complert la pena, un jutge es va negar a expulsar-lo al seu país d'origen pel seu arrelament. Més enllà de totes les llacunes, la presidència de la comissió es preguntava per què els cossos de seguretat de l'Estat no van traspasar aquesta infor-

mació sobre els contactes amb l'imam als Mossos.

Els atemptats de Barcelona i Cambrils estan pendents de judici, encara sense data, a l'Audiència Nacional, que té decretat secret de sumari de quatre de les peces. Les darreres informacions publicades han afegit més dubtes encara sobre la informació de què es disposa, i més quan el PP, Cs i el PSOE es van negar en la legislatura passada a crear una comissió d'investigació al Congrés. Ahir el diputat del PSC José Zaragoza va justificar que el grup socialista s'hi oposés perquè, apuntava, el Congrés té "un nombre limitat de comissions" que poden estar en marxa i "el sistema parlamentari té moltes maneres d'esclarir les coses", com per exemple "la comissió de secrets oficials, on el CNI compareix quan se li ho demana". En tot cas, va afirmar que la seva formació està a favor "que s'aclareixin les coses" perquè "si no, al final s'entra al món de les especulacions" que genera la falta d'informació.

Cunillera vol respecte

La posició del govern espanyol respecte d'aquest tema es va poder escoltar ahir per primera vegada

L'exsecretari d'estat de Seguretat, José Antonio Nieto, en la comissió dels atemptats del 17-A ■ ACN

Les frases

“Cada dia és més preocupant, és imprescindible destapar el que anem sabent”

Roger Torrent
PRESIDENT DEL PARLAMENT

“Demano respecte per les víctimes, per la ciutadania i per totes les forces de seguretat”

Teresa Cunillera
DELEGADA DEL GOVERN

de la delegada del govern espanyol a Catalunya, Teresa Cunillera. Aquesta dirigent va demanar "respecte" per les víctimes de l'atemptat terrorista del 17-A, per la ciutadania i pels cossos de seguretat, i reclamava que es deixés treballar el cos judicial. Cunillera també va garantir que el govern espanyol en donarà explicacions al Congrés, "tal com ha estat fent en tot aquest temps". En declaracions als mit-

jans durant una visita a la rehabilitació de la basílica Just i Pastor de Barcelona, Cunillera va afegir que si algú té una dada o aportació sobre els atemptats del 17-A, "que la faci". La delegada va recordar que els cossos de seguretat treballen incansablement en tasques preventives pel que fa al terrorisme, i va demanar als partits que els deixin "fer bé" la seva feina, amb la "discreció necessària".

L'APUNT En mans d'ells

Òscar Palau

Fa anys que en veiem de tan grosses, de l'aparell judicial, polític i mediàtic de l'Estat, que ja poc sorprenen els nous escàndols d'ahir. D'un cantó, el TC va anul·lar una moció del Parlament que reprovava el rei, el seu discurs el 3-O i la monarquia com a sistema, en aduir que la cambra "no és competent" (qui ho és, doncs?) perquè és un òrgan estatal i no pot ficar-se amb el cap

d'estat, que és "inviolable". Com Déu. És a dir, que com gosa aquest parlamentet criticar l'amo que li ha donat la vida, i a qui ha d'obeir per sobre del poble que el vota. Ara, tant o més al·lucinant és l'indignant silenci sobre la possible relació del cervell dels atacs gihadistes amb el CNI. És que als partits i mitjans estatals tant els fa aclarir els fets? O volen ocultar alguna cosa?

La nova informació que ahir aportava el diari Público té a veure amb el seguiment de la cèl·lula terrorista a través dels mòbils. Una informació que, segons el diari, prové d'un dels informes reservats que el CNI va facilitar a l'equip d'investigació dels tres cossos policials i de la fiscalia. Sempre segons Bayo, els serveis secrets haurien escoltat i anotat les converses entre els terroristes a través dels mòbils cinc dies abans dels atacs. En l'informe es relata, per exemple, el viatge d'Omar Hichamy i Younes Abouyaaqoub a París entre l'11 i el 12 d'agost del 2017 i, sempre segons el mitjà digital, no només explica el seguiment als dos futurs membres de la cèl·lula gihadista de Ripoll i de les trucades telefò-

niques i recerques a internet que van fer amb aquests terminals, sinó també del contingut de les converses que van mantenir entre ells.

El diari digital publica diverses captures fotogràfiques de parts del suposat informe del CNI on es donen detalls del seguiment que es va fer als dos joves a París, cinc dies abans dels atacs. No obstant això, en el sumari judicial ja consta la reconstrucció dels moviments dels sospitosos i dels seus viatges que els Mossos d'Esquadra van poder documentar després de l'atemptat, en recuperar el contingut de les targetes dels seus mòbils, d'una càmera de fotos, així com imatges del seu vehicle en passar per peatges o a centres comercials. ■

La investigació al jutjat, secreta

La investigació dels atemptats de Barcelona i Cambrils –amb setze assassinats a les Rambles el 17-A, més els set terroristes morts a Alcanar, Cambrils i Subirats– continua oberta a l'Audiència Nacional, i a un mes de complir-se dos anys dels fets, es mantenen sota secret de sumari quatre peces, una d'elles sobre les relacions que va mantenir l'imam Abdelbaki es-Satty, en saber-se que va contactar-hi la policia espanyola i el CNI quan era a la presó de Castelló, i els intents de fer-lo confidenciat. A banda, hi ha les comissions rogatòries a altres països per veure els seus possibles vincles a l'estranger.

La darrera notícia de la causa és del 4 de juliol passat, quan el jutge de l'Audiència

Nacional José Luis Calama va acordar la pròrroga de seva la presó preventiva dos anys més, el màxim permès. Són: Mohamed Houli Chmlal, Driss Oukabir i Said Ben Iazza, que estan processats per delictes d'integració en organització terrorista, fabricació, tinença i dipòsit d'explosius, i per estralls en grau de temptativa, els dos primers, i de col·laboració en organització terrorista en el cas de Ben Iazza, que és qui segons la instrucció va facilitar el material per fer explosius i el seu transport. El febrer passat la secció segona de l'Audiència va rebutjar els recursos, i va deixar en mans del tribunal que els jutjarà la imputació per possibles delictes d'assassinat.

■ M. PIULACHS

Flors per a les víctimes a la Rambla de Barcelona, lloc de l'atemptat de fa dos anys ■ JOSEP LOSADA

Iglesias, veu única a Madrid demanant aclarir el 17-A

■ El líder de Podem acusa els grans mitjans de silenciar el cas CNI ■ Cap líder espanyol diu res de la informació

Redacció
BARCELONA

La frase

"El silenci dels grans mitjans sobre el que el CNI sabia dels terroristes de les Rambles revela com funciona el poder a Espanya. I serveix per entendre certs vets perquè res canviï. Perquè PP, PSOE i Cs van impedir que el Congrés investigués? Perquè callen avui?", es preguntava ahir en un tuit al seu compte personal el líder de Podem, Pablo Iglesias, l'única veu política i mediàtica de la capital d'Espanya que ahir esmentava les informacions del diari digital Público sobre el coneixement que els serveis secrets espanyols haurien tingut de la cèl·lula terrorista abans que aquesta cometés els atemptats del 17 d'agost del 2017.

Cap dels grans mitjans de comunicació amb seu a Madrid es feia ressò ahir de la informació ni cap representant del govern, l'Estat o els partits polítics en feia tampoc cap comentari. Només la portaveu de Ciutadans, Inés Arrimadas, després d'acusar els independen-

"El silenci dels grans mitjans sobre el que el CNI sabia dels terroristes revela com funciona el poder"

Pablo Iglesias
SECRETARI GENERAL DE PODEM

tistes de voler debilitar els cossos i forces de seguretat i les institucions de l'Estat, reconeixia, però, que li "agradaria que se sabés què va funcionar malament" en la relació del CNI amb l'imam de Ripoll perquè no s'evités la massacre. A Catalunya, tampoc els dos principals diaris de paper feien cap referència a la informació del diari Público, que ahir l'ampliava. ■

Convida el
XXXVII PREMI
REINA SOFIA DE
COMPOSICIÓ MUSICAL
Fundació
la Música
Fern-Salut
Amb una dotació de 35.000€,
destinada a la música simfònica
S'admetran obres inédites, no estrenades
rebudes fins al 31 de desembre de 2019,
en el domicili social
Av. Diagonal, 549 - 08029 BARCELONA
Per a més informació sobre les bases veu:
www.fundacionmusicaferrnsalut.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Torra i Borràs aposten per votar no a la investidura de Pedro Sánchez ■ ACN

Torra aposta pel no a Sánchez i ERC no vol bloquejar-lo

■ El PDeCAT critica que el president doni per fet el no a la investidura ■ Tardà diu que el bloqueig dificultarà parlar

Xavier Miró
BARCELONA

Junts per Catalunya (JxCat) es movia ahir cap al vot negatiu a la investidura de Pedro Sánchez, en contra de l'opinió que ja van expressar els seus presos Jordi Sánchez, Josep Rull i Jordi Turull, que no són partidaris de bloquejar la formació de govern a Madrid junt amb el PDeCAT i tal com defensa ERC. Ho feien el president de la Generalitat, Quim Torra, en una carta al diari *La Vanguardia* i la cap de JxCat al Congrés, Laura Borràs.

Tot recordant en la carta que Sánchez ha rebutjat reunir-se amb ell, el president de la Generali-

Les frases

“No es donen les circumstàncies per poder donar el nostre vot positiu ni per poder abstenir-nos”

Laura Borràs
DIPUTADA DE JXCAT AL CONGRÉS

“Estem pel no bloqueig, però entenem que el sí és una opció molt, molt, molt remota”

Gabriel Rufián
DIPUTAT D'ERC AL CONGRÉS

tat proposa votar contra la seva investidura si abans de la setmana vinent el candidat socialista no fa un gest de diàleg que no tanqui la porta a l'autodeterminació. “Si continua vostè transitant aquest espai que encalla, enfanga i criminalitza la voluntat política i democràtica dels catalans, no té cap sentit donar-li una vegada més el

suport per renovar la presidència i, per tant, la meva posició és votar no a la seva investidura la setmana que ve”, afirma Torra en un escrit que té l'objectiu d'empènyer JxCat cap al no amb el suport dels independents, tenint en compte que els presos però també l'expresident Mas i dirigents del PDeCAT prefereixen perme-

tre que Sánchez formi govern com defensa ERC. Per això, ahir mateix, la cap de JxCat a Madrid, l'exconsellera Borràs, donava suport a la posició del president de la Generalitat. En declaracions a TVE, Borràs considerava un contrasentit permetre la investidura de Sánchez quan “ni tan sols es dialoga ni es parla de poder asseure'ns en una taula”.

Però les discrepàncies afloraven a la tarda, quan l'ACN feia públic que una quinzena de càrrecs locals i comarcals del PDeCAT, amb el suport de gran part de la direcció, censuraven la carta de Torra per donar per fet el no. Aquests càrrecs consideren que JxCat s'ha de plantejar l'abstenció i adverteixen que bloquejar la investidura de Sánchez encara dificultarà més obrir un camí de diàleg. És la posició que defensa ERC, favorable a l'abstenció, i que ahir ratificaven el cap del grup parlamentari al Congrés, Gabriel Rufián, i l'excap Joan Tardà. Per la seva banda, el vicepresident del govern, el republicà Pere Aragonès, es desmarcava ahir de la carta de Torra, que considera una presa de posició de cara al “debat intern de JxCat”.

Els diputats al Congrés de JxCat consensuaran la decisió demà en una reunió a la presó de Lledoners amb Sánchez, Rull i Turull, però des del PDeCAT ja donaven ahir per fet que es ratificarà el vot contrari a Sánchez. ERC podria decidir demà en l'executiva l'aposta majoritària per l'abstenció, encara que no hi ha unanimitat entre les bases. El Col·lectiu Primer d'Octubre de militants aposta pel no. ■

El rei, en un acte de l'escola judicial el 2018 a Barcelona ■ J.L.

El TC anul·la la reprovació del Parlament al rei

■ Diu que la cambra no té atribucions per fer-ho i que Felip VI és “inviolable”

Redacció
EL PUNT AVUI

El Tribunal Constitucional ha anul·lat la reprovació a Felip VI i la petició d'abolir la monarquia incloses en una moció aprovada pel Parlament l'11 d'octubre passat, a iniciativa de Catalunya en Comú Podem i amb els vots dels grups independentistes. L'alt tribunal en va declarar ahir inconstitucionals l'apartat c, que condemnava la presa de posició del rei, “la seva intervenció en el conflicte català i la seva justificació de la violència exercida pels cossos policials” l'1-O, i el punt d, que refermava “el compromís amb els valors republicans” i apostava “per l'abolició d'una institució caduca i antidemocràtica com la monarquia”. El Parlament demanava que no s'admetés la impugnació en ser “meres

declaracions de caràcter polític” i, per tant, “emparrades per la llibertat d'expressió”. En la sentència, aprovada per unanimitat, es respon, en canvi, que la declaració és “contrària a l'estatus constitucional del monarca”, el qual és “inviolable i està exempt de tota responsabilitat”, a més que ha de ser “aliè a qualsevol controvèrsia política”. Així mateix, defensa que la moció és rellevant perquè és d'un “òrgan legislatiu” que constitueix “l'expressió de la voluntat d'una institució de l'Estat”, i per tant “no suposa l'exercici d'una llibertat o dret fonamental, sinó el d'una competència, atribució o funció”, de la qual el Parlament no disposa. El president de la cambra, Roger Torrent, va piular després que el rebuig al rei del Parlament “no desapareixerà per més resolucions que anul·li el TC”. ■

Ajuntament de Vinyols i els Arcs

157210-1214111L

EDICTE

Iniciat l'expedient d'expropiació forçosa per a l'ocupació dels béns i els drets que es diran, necessaris per a la instal·lació del dipòsit municipal d'aigua que es va dur a terme per mitjà d'una ocupació directa, i declarada la utilitat pública i la necessitat d'ocupació, es fa públic l'acord plenari i la relació de propietats i béns afectats dins el termini de quinze dies, comptats a partir de l'endemà de la inserció d'aquest edicte al Butlletí Oficial de la Província, les persones interessades puguin formular al·legacions sobre la procedència de l'ocupació o disposició dels béns i el seu estat material o legal, aportant totes les dades que permetin la rectificació dels possibles errors que s'estimin comesos a la relació que es fa pública.

A l'únic efecte de l'esmena d'errors en la descripció material i legal dels béns, qualsevol persona natural o jurídica podrà comparèixer per al·legar i oferir tots els antecedents o les referències que serveixin de fonament per a les rectificacions que siguin procedents.

ACORD MUNICIPAL:

1r. Donar per iniciat l'expedient d'expropiació forçosa dels 1.795,50 metres quadrats de la finca rústica situada a la parcel·la 3 del polígon 3, partida de les Clotes de Vinyols i els Arcs, propietat dels Srs. Folch Gené.

2n. Declarar d'utilitat pública l'actuació i la necessitat d'ocupar els béns necessaris per fer efectiva l'ocupació directa que es va dur a terme.

3r. Aprovar la relació de béns que es necessiten ocupar i els propietaris als qui pertanyen, que consta detallada a l'expedient.

4t. Publicar en el Butlletí Oficial de la Província, el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, el diari El Punt Avui, la pàgina web de l'Ajuntament i el tauler d'edicte de la Corporació, el present acord i la relació de béns i propietaris, per un termini de quinze dies, a l'objecte de donar compliment a allò que disposa la Llei d'expropiació forçosa. Així mateix s'efectuarà la notificació personal a cada interessat.

RELACIÓ DE BÉNS I PROPIETARIS:

PROPIETARIS:

Ricard i Joan Maria Folch Gené o, si és el cas, els seus hereus.

DOMICILI:

Avinguda dels Arcs, número 16-18 de Vinyols i els Arcs.

DESCRIPCIÓ DE L'OBJECTE DE L'EXPROPIACIÓ:

La superfície de 1.795,50 metres quadrats de la finca rústica situada a la parcel·la 3 del polígon 3, partida de les Clotes de Vinyols i els Arcs.

Vinyols i els Arcs, 15 de juliol de 2019.

L'alcalde, Arnau Guasch i Girona

Tribeca
café - bar

Plaça de les Valls d'Ax, local 2 · Palafolls

GINEBRA + TÒNICA SCHWEPPES (5 €)
BEEFEATER · BOMBAY SAPHIRE · TANQUERAY · SEAGRAMS

GINEBRA + TÒNICA PREMIUM (7,50 €)
MOM · PUERTO DE INDIAS · ISH · HENDRICKS · G'VINE

SUPLEMENT TÒNICA PREMIUM + 0,50 €

1211655-1211493Q

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ELS NOSTRES AJUNTAMENTS**
MATARÓ**David Bote**

Alcalde de Mataró (PSC)

“La meva és una batalla contra la desigualtat”

RESULTATS “Sempre he dit que era possible millorar els resultats del 2015, però que es materialitzés d'aquesta manera era complicat” **PACTE** “Es va anar directament a parlar amb els comuns per tenir un govern fort i estable”

Elena Ferran
MATARÓ

El PSC a Mataró va acabar el mandat governant amb només sis regidors després d'anar-se'n en orris el pacte amb els convergents arran dels enfrontaments de l'1-O. En un context favorable després de la victòria socialista a les eleccions generals a Mataró el socialista David Bote arrasava i es consolidava a l'alcaldia aconseguint un dels millors resultats de la història del partit i passant de sis a tretze regidors.

S'esperava aquests bons resultats?

Un resultat tan ampli, la veritat és que no. Sempre he dit que era possible millorar els resultats del 2015, però que es materialitzés d'aquesta manera era complicat. Estem contents i satisfets. Ara ja queda enrere i no hi penso perquè estem concentrats a organitzar el nou govern.

Valorant els bons resultats, creu que és mèrit seu o s'han de tenir en compte altres factors com el canvi de lideratge a darrera hora de CiU o un PP en hores baixes?

Un resultat com el que vam aconseguir només s'explica quan s'alien diferents factors. Insisteixo que ja amb el govern constituït ens preocupa tirar endavant els objectius i l'anàlisi de les eleccions queda lluny.

Però en campanya feia bandera de la fei-

na feta el darrer mandat, que va acabar liderant en minoria.

I és cert. La prova és que només de començar presentem un fons Feder de tres milions d'euros i dos projectes importants com són les obres que ja estan en marxa a la ronda Cervantes i l'aparcament de la plaça de les Tereses. S'ha fet molta feina els darrers quatre anys i aviat n'explicarem més, de projectes.

Va anunciar en un primer moment un govern en minoria, però a darrera hora tanca un pacte amb els comuns. Era necessari o el més còmode?

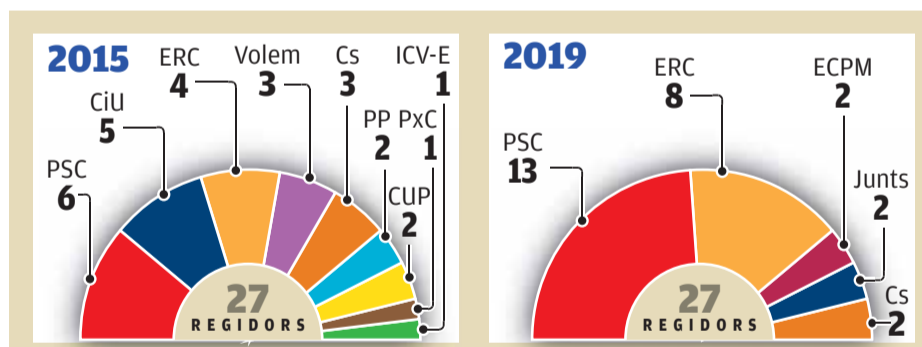
S'ha de contextualitzar. El primer és que tenir menys grups no implica més facilitat per parlar. Amb un resultat ampli com el que tenim ara pot haver-hi uns grups que es decantin per fer una oposició menys constructiva i que sigui més difícil arribar a acords. En el mandat anterior ens vam entendre amb Convergència, que ha minvat la seva força; el PP, que ja no hi és, i Ciutadans, que ha canviat el lideratge. ERC va tenir un paper molt distant, sobre tot els últims dos anys.

ERC ha passat a ser la segona força. Van intentar de pactar-hi com ha fet el PSC en altres municipis?

No, es va anar directament a parlar amb els comuns per tenir un govern fort i estable i garantir l'objectiu de prendre decisions. El pacte també és una manera de demostrar a tothom que tot i els molt bons resultats som un govern dialogant i estem oberts pel bé de la ciutat. I per què

QUIM PUIG

amb els comuns? El 2019 vam signar un acord pels pressupostos i ja s'havien anat teixint complicitats. Als nostres programes també hi ha moltes coincidències i fem una lectura semblant del resultat de les eleccions, amb una victòria clara de les forces d'esquerra a la ciutat, i tot això donava sentit al pacte.

Tenen coincidències però també diferències en la qüestió nacional amb els comuns i la condemna que fan els seus partits del 155. Serà un problema?

Veient on som ara em ve al cap la tardor del 2017, penso que nosaltres vam ser molt clars dient que tot això ens ho podíem haver estalviat. L'angoixa dels uns i dels altres. La solució és anar a buscar una sortida perquè en conjunt puguem avançar. Això és el que vam dir i el que mantenim.

Va haver-hi alcaldes socialistes que van condemnar la repressió...

Jo vaig ser el primer a condemnar la violència de l'1-O i ho mantindrè sempre. Va ser un error de gran magnitud. En el dia d'avui reitero que el que necessitem és posar fi a la política de blocs i de la confrontació.

I amb la repressió del 155?

Va ser la resposta que la llei preveia a quelcom que portava la DUI i per això nosaltres dèiem que ni una cosa ni l'altra i estalviar-nos on som ara.

I un referèndum pactat?

La solució estic convençut que és el diàleg del que és possible.

En el ple d'investidura es va dir que no defugirien temes nacionals. Serà així?

Jo en el meu discurs vaig parlar de l'orgull de classe que em va inculcar el meu pare. Han estat uns anys molt complicats per a molta gent i la meua és una batalla diferent que s'ha de lliurar contra la

Hores de lectura, apassionat de l'art i de l'hort al terrat

David Bote Paz (Barcelona, 1982) va entrar en política local el 2015, quan el PSC el va escollir candidat i en va sortir vencedor i va accedir a l'alcaldia. Solter i sense fills, és doctor en física *cum laude* per la Universitat de Barcelona i va exercir com a professor de secundària abans de fer el salt a la política. També va treballar com a tècnic de radioprotecció al Sincrotró Alba i al centre de làsers polsats de Salamanca. Tot i definir-se com un home de ciència, assegura que se sent molt còmode en la vessant més humanística, que relaciona amb bona part de les seves aficions. Li agrada escriure, textos curts, i sobretot llegir. No es cansa de fer recomanacions de les darreres lectures que ha fet a través de les xarxes socials: *Miró. Yo trabajo como un hortelano*; *L'ordre del dia*, d'Éric Vuillard, i *Hombres imprudentemente poéticos*, de Valter Hugo. Al seu despatx hi ha un quadre i una escultura obra d'artistes locals. Bote no amaga les estones que dedica a l'hort urbà que té a la terrassa del seu pis, on pot remenar la terra tal com li havia ensenyat el seu avi. Ja ha començat la collita de tomàquets i també hi té plantada en un test una figuera.

ciutat i la posició que té Mataró dins l'àmbit comarcal i metropolità. Continuarem amb la transformació de l'administració, més enllà dels tràmits electrònics, guanyant eficiència i millorant el servei que donem al ciutadà. Un dels temes prioritaris és el pacte fiscal, perquè tots els serveis que la gent demana es paguin. Hi ha un consens que cal més policia, més neteja i millor transport públic. Seran els tres serveis en què caldrà posar més recursos.

En els temes de ciutat n'hi ha un que s'haurà de debatre i que els distancia dels comuns: l'ampliació de Mataró Parc. Com es resoldrà?

Per a nosaltres ampliar Mataró Parc és un compromís molt clar que tenim i volem que tiri endavant. El més important és parlar del model comercial per incentivar el comerç de proximitat amb el pla d'impuls del centre històric i altres accions com ara l'aparcament a la plaça de les Tereses, on destinem uns 1,5 milions d'euros. Creiem que és compatible l'ampliació ajustada del centre comercial amb certs condicionants. Tenim una proposta de com reordenar el sector i connectar-lo amb un nou accés a les rondes, una zona verda dotant-lo de més metres comercials.

Parla del comerç del centre, però El Corte Inglés, que havia de ser la locomotora per impulsar-lo, s'ha encallat. Té una alternativa?

No m'agrada rendir-me. Estem convençuts que és necessària una activitat comercial potent en aquest solar del carrer Biada. Haurem de parlar amb ells perquè són els propietaris del solar. És clar que el projecte pensat no es podrà fer, tal com diu la sentència, i per això reclamem que se'ls retorni la llicència d'obres que van pagar, que era d'1,5 milions d'euros. En les darreres converses van mantenir que volien mobilitzar el seu actiu i que han d'estudiar les possibilitats del mercat i l'oferta comercial respecte al 2012. Hi hem parlat més d'un cop per avançar en el desenvolupament de la seva propietat a Mataró i perquè puguin acabar obrint un establiment.

Ho veu més complicat que ampliar Mataró Parc?

No necessàriament, jo no llanço la tovallola. No serà el que s'havia anunciat el 2012 i per això ja estan treballant perquè es pugui refer i adequar l'oferta comercial dels 20.000 m² previstos al solar.

S'haurà de compartir espai amb la Casa de la Cultura?

La Casa de la Cultura Popular era l'equipament que es preveia al carrer Biada i això després de la sentència s'ha acabat. Ara s'haurà de veure i interpretar en el nou planejament què es queda al solar, i no necessàriament ha de ser un equipament, podria ser privat. La sentència no diu que s'ho quedi l'Ajuntament.

Però sí que obliga a muntar l'antiga fàbrica de Can Fàbregas tal com era.

Sí, però no diu en cap cas els usos. Els metres quadrats de sostre comercial a la parcel·la es poden redistribuir pujant en alçària. Anul·lant el pla especial del patrimoni, el disseny de l'equipament va fora. En el nou planejament i analitzant tota

Ara pot haver-hi uns grups que es decantin per fer una oposició menys constructiva i que sigui més difícil arribar a acords

desigualtat. Això és el que m'anima a seguir i com més mans siguem millor. El meu pare respectava a tothom i sabia veure i entendre's amb les persones. El seu sentiment de pertinença era el de classe. Això és el que vaig voler dir i el que em preocupa com a alcalde de la ciutat per fer que funcioni tan bé com sigui possible.

Amb el soci, però, n'hauran de parlar en algun moment, potser si es planteja penjar un llaç groc a la façana.

Quan parlo de discrepàncies penso més en projectes de ciutat en què tenim visions diferents, com el de Mataró Parc. Sobre la qüestió nacional tots dos estem d'acord que s'ha de parlar i dialogar i després tothom tindrà els seus matisos.

Serà un problema en la relació?

Les primeres setmanes ens hem centrat a treballar temes de ciutat, que és el motiu pel qual ens ha triat la gent. Fa uns dies un senyor pel carrer em demanava

Quan em ve al cap la tardor del 2017, penso que nosaltres vam ser molt clars dient que tot això ens ho podíem haver estalviat

que fes el que pogués per treure la gent de la presó. El que li vaig poder dir és que jo no puc intercedir en cap cas perquè aquesta és una decisió a les mans dels jutges. La meva feina és portar bé la ciutat i és d'això que parlarem amb els nous socis a partir d'ara. És clar que formo part d'un partit, però no hi tinc cap responsabilitat i ja en campanya vam dir que a nosaltres els que ens uneix és Mataró. La meva feina és estar a prop del ciutadà pensant de la manera que pensi, aquest és el nostre camí.

Afronta el segon mandat amb més experiència i rodatge però amb molts regidors novells. Això resta força?

Sí que tenim un equip on hi ha una barreja d'experiència i gent nova, però molt ben preparada i amb moltes ganes. No em preocupa tenir tants regidors nous; al contrari, crec que serà una de les oportunitats del mandat. La llista estava pensada a consciència fins al número 15, on

No em preocupa tenir tants regidors nous; al contrari, crec que serà una de les oportunitats del mandat

ja començàvem a comptar amb companys que eren més representatius.

Ha costat tancar el repartiment de carteres? Hi haurà canvis en l'organització del nou govern?

No ha costat gens i assumeixen Ocupació i Empresa, la segona tinència d'alcaldia i les polítiques d'habitatge. L'organigrama, però, es modernitza i es vol fer més àgil amb l'experiència que tenim dels darrers quatre anys. Definim tres grans àmbits de treball —el futur, les persones i l'economia— amb responsables i grups de treball per tirar endavant objectius polítics molt clars. Així creiem que treballarem més coordinats i ens estalviem fer créixer l'estructura administrativa per fer complir aquests objectius, i es guanya en flexibilitat.

I aquests objectius clars per als pròxims quatre anys quins són?

Volem reforçar la visió estratègica de la

VOLVIURE EN #CATALUNYALLIBERTAT

la situació legal s'ha de veure aquesta peça com queda, però l'objectiu no és la nau; és tenir una activitat comercial.

Com sobreviu mentrestant el comerç de proximitat? Coincideix que està tocat per la competència de Mataró Parc?

Millorar l'aparcament a la plaça de les Tereses i el que s'ha habilitat al carrer Biada ajudarà. Les obres del Cafè Nou estiraran també l'eix comercial de la Riera amunt. Ens hem compromès a ajudar a modernitzar comerços i digitalitzar una cartera de serveis que els pugui donar cobertura. No entenc aquesta confrontació entre models comercials que per mi són complementaris. Hi ha persones que prefereixen passejar per Mataró Parc i d'altres busquen un comerç més tradicional. Sí que tot el món del comerç està sotmès a una gran tensió per la revolució que significa la compra en línia. No tinc, però, una visió pessimista del comerç a la ciutat.

Mataró exerceix la capitalitat amb el comerç i el Tecnocampus?

Tenim gent que continua venint a comprar i som referents pel Tecnocampus, amb molta gent que ens ve de fora. Però també tenim l'hospital, l'àrea dels Mossos d'Esquadra, i el tractament de residus i reciclatge també el tenim aquí. Ara acabem de rebre la titularitat de l'N-II al pas per la ciutat i això també pot ser un revulsiu per entrar a la capital.

És complicat pacificar una N-II quan encara hi ha un peatge que porta molts conductors a passar per baix.

A Mataró tenim les rondes, que ens permeten estalviar creuar la ciutat i estalviar-nos el trànsit. Si funcionen bé aquestes rondes, amb els accessos que s'han fet de Cerdanyola pel camí del Mig i Argentona i l'accés de Mataró oest a Mataró Parc, podem treure trànsit que pot creuar per dalt. Ara a l'N-II hi passen 16.000 vehicles diaris en cada sentit.

Com planifiquen aquesta nova rambla?

La prioritat és desenvolupar tot el tram de l'Iveco-Pegaso per donar continuïtat al Tecnocampus i connectar-lo amb la ciutat. A continuació vindrà Balançó i Boter, el port i el pla d'impuls del centre. Són els principals actius de la ciutat i per això s'havia de tenir la titularitat de l'N-II. Ara si algú et deixa a l'estació de tren i vols caminar fins al Tecnocampus, has d'anar a peu per un camí estret que sembla un desert. Amb el nou contracte d'autobús farem que s'arribi amb transport públic al parc tecnològic. En un segon tram es vol solucionar el problema de mobilitat amb una rotonda que la Generalitat ha de projectar a l'altura del carrer Sant Antoni i reordenar el trànsit amb una altra rotonda a la riera de Sant Simó. Tenim clar que a llarg termini l'N-II acabarà sent un carrer més i segur que la gent anirà canviant d'hàbits fent ús de les rondes per no creuar per baix.

El solar de l'Iveco-Pegaso és prioritari per transformar el front marítim. Serà un nou barri?

Es pot entendre que sí, perquè un 70% del sector serà residencial, que es combinarà amb usos terciaris. Tot plegat serà a tocar del districte universitari i empresarial del Tecnocampus i orientat també al

QUIM PUIG

Per a nosaltres ampliar Mataró Parc és un compromís molt clar que tenim i volem que tiri endavant

A llarg termini l'N-II acabarà sent un carrer més i segur que la gent anirà canviant d'hàbits i farà servir les rondes

La Casa de la Cultura Popular era l'equipament que es preveia al carrer Biada i això després de la sentència s'ha acabat

No em rendeix. Hem parlat més d'un cop amb El Corte Inglés perquè acabi obrint un establiment en el solar

turisme i al comerç. Ara s'han començat a fer els pisos, però al davant hi haurà l'espai perquè la Generalitat hi faci el centre de formació professional que es va anunciar al seu dia.

La construcció es revifa en aquest i altres sectors, però a la ciutat hi ha dificultats d'accés a l'habitatge i una problemàtica com són les màfies d'ocupació de pisos. Calen més recursos?

Aquí els ajuntaments tenim eines molt escasses, però fem el que podem per garantir l'accés a l'habitatge. No només per a aquelles persones que estan en una situació de vulnerabilitat sinó per a altres que haurien de poder accedir a un lloguer assequible i que no arriben a final de mes amb el sou que tenen, que se'n va pràcticament a pagar el lloguer. Qui té la competència per regular l'augment dels preus dels lloguers dels pisos no som els ajuntaments. Aquesta és una situació complicada i et trobes realitats penoses com ara que hi ha qui vol fer un negoci de la misèria amb l'ocupació dels pisos. Això s'ha de combatre amb totes les forces. A Mataró es va crear la unitat per a la convivència per lluitar contra les ocupacions, però el marc legal és molt complex i contra aquesta situació, des de l'òptica municipal, és difícil lluitar-hi. És la llei que ha de perseguir els qui volen aprofitar-se'n. Amb un tema i l'altre ens hem arremangat i estem fent el que podem amb els nostres recursos.

Durant la campanya es va dir que es reforçaria la presència policial als barris. Hi ha problemes de convivència als barris?

Tenim previst dotar les vint places de la policia local per tenir més presència al carrer i estem estudiant noves mesures per sancionar amb més força més conductes incíviques. Mantindrem la reivindicació de més mossos d'esquadra i, tal com vaig dir, treballarem en tasques d'educació i comunitàries amb els plans que es fan amb col·laboració de les associacions veïnals i entitats. Ho fem i no ho deixarem de fer.

Quin serà el futur pel port?

Una de les primeres coses que he fet en el nou mandat ha estat reunir-me amb la Generalitat i tenim el compromís que al proper consell de govern hi hagi moviments i es presentin inversions. Després de l'enrenou amb el canvi de la gerència, vam demanar celeritat i també ens vam oferir a signar un conveni en el qual l'Ajuntament posa tot el seu coneixement en gestió de l'àmbit comercial per poder reactivar-lo.

Mataró s'ha consolidat com a destinació turística?

Les xifres de visitants de l'any passat, amb 42.000 viatgers i 158.000 pernотacions, ho confirmen malgrat que el context del 2018 va ser desfavorable. En els últims deu anys s'ha triplicat el nombre de turistes que ens visiten, sobretot d'un perfil molt familiar. Tenim polítiques d'impuls com ara la web Visit Mataró o la marca de ciutat Mataró Connecta. És clar que s'ha de lligar l'oferta al potencial que ens donen el front marítim i l'oferta comercial. Crec que tenim llarg recorregut com a ciutat turística. ■